

Arrest

nr. 94 517 van 2 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst van 25 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 5 september 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 september 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Ten aanzien van H.V.:

*“WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG
in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst
H., V. {...}
Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxx*

CG nummer: xxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxx

Asielaanvraag: 05/09/2012

Overdracht CGVS: 12/09/2012

U werd op 21 september 2012 van 9u50 tot 10u08 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw raadsman, mr. Van Der Heyden, was tijdens het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Kosovo. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. U bent traditioneel gehuwd met B. H. {...} (O.V.xxxxxxx). Enkele jaren geleden merkten jullie op dat uw zoon, Blendi, nog steeds niet kon spreken, niet zindelijk was en gedragsstoornissen vertoonde. In Kosovo konden de artsen u niet vertellen waaraan uw zoon leed. Na een medisch onderzoek in Albanië werd autisme vastgesteld. Er werd u gemeld dat uw zoon in Europa kon genezen worden. U hoorde van verschillende mensen in Kosovo dat België een goed land was om geholpen te worden. U vertrok op 30 augustus 2012 met uw hele gezin naar België waar u op 5 september 2012 een asielaanvraag heeft ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart (dd.11/01/2012, geldig tot 11/01/2022) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw partner, B. H. {...}, ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, noch met uw medeburgers (gehoor CGVS, p.3). U haalde uitsluitend medische redenen aan als reden om in België asiel te vragen. Zo stelde u dat uw zoon, Blendi, sinds enkele jaren een mentale aandoening heeft (gehoor CGVS, p.3,4). U besloot naar België te komen in de hoop een behandeling te krijgen voor uw zoon. Medische problemen ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat jullie in Kosovo wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg (CGVS, p. 3).

De door u neergelegde documenten, met name uw paspoort, identiteitskaart doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit Deze staan niet ter

discussie. De geboorteaktes van uw beide zonen en het paspoort van uw zoon, Blendi, bevestigen de identiteit en nationaliteit van de betrokkenen. Hieraan wordt evenmin getwijfeld."

Bijgevolg kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

De door u neergelegde identiteitskaart doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

Ten aanzien van H.Z.:

WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst

H., B. {...}

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxx

Asielaanvraag: 05/09/2012

Overdracht CGVS: 12/09/2012

U werd op 21 september 2012 van 9u05 tot 9u45 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw raadsman, mr. Van Der Heyden, was tijdens het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kosovo. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. U bent traditioneel gehuwd met V. H. {...}(O.V.xxxxxxx). Toen jullie zoon, Blendi, drie jaar werd merkten jullie dat hij nog steeds niet kon spreken en niet zindelijk was. U ging naar verschillende artsen en specialisten in Kosovo om een diagnose te laten stellen. Er werd u verteld dat hij aan schizofrenie leed en ze u verder niet konden helpen. In december 2011 liet u uw zoon in een psychiatrisch kinderziekenhuis in Tirana (Albanië) onderzoeken. Er werd u gemeld dat uw zoon aan autisme lijdt. Men vertelde u dat u voor een dergelijke aandoening beter af was in Europa. U besloot naar België te komen. U leende geld bij uw vrienden en zocht een smokkelaar om een illegale reis te regelen. Op 30 augustus 2012 vertrok u met uw gezin, met een minibus, naar Brussel, waar u op 5 september 2012 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort (dd.12/12/2011, geldig tot dd.11/12/2021), uw identiteitskaart (dd.31/03/2010, geldig tot dd.31/03/2020), een geboorteakte van uw zoon, Adi (dd.30/08/2012), een geboorteakte van uw zoon, Blendi (dd.30/11/2011) en een paspoort van uw zoon, Blendi (dd.12/12/2011, geldig tot 11/12/2016).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in

internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, noch met uw medeburgers (gehoor CGVS, p.3). U haalde uitsluitend medische redenen aan als reden om in België asiel te vragen. Zo stelde u dat uw zoon, Blendi, sinds enkele jaren een mentale aandoening heeft (gehoor CGVS, p.3,4). U besloot naar België te komen in de hoop een behandeling te krijgen voor uw zoon. Medische problemen ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat jullie in Kosovo wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg (CGVS, p. 3).

De door u neergelegde documenten, met name uw paspoort, identiteitskaart doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit Deze staan niet ter discussie. De geboorteaktes van uw beide zonen en het paspoort van uw zoon, Blendi, bevestigen de identiteit en nationaliteit van de betrokkenen. Hieraan wordt evenmin getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 51 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus en van *“de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken twee beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoekers gewezen heeft;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden;

Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt;

Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond;

Dat de bestreden beslissingen inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoekers;

2.Overwegende dat het in casu uit het verhoor zelf van de verzoekers blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoen om zich de hoedanigheid van vluchtelingen te doen toekennen;

Dat de tegenpartij toch van mening is dat de door verzoekers aangehaalde vrees niet van aard is om tot een het bestaan noch van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie d.d. 28 juli 1951 te concluderen, noch van een werkelijk risico ernstige schade zoals die hierboven omschreven worden;

Dat deze interpretatie van de Vluchtelingenconventie niet juist is;

*Overwegende, inderdaad, dat de tegenpartij de toestand die nu in Kosovo heerst zeer goed kent;
Dat er vele Albanezen zijn die verklaren dat zij in Kosovo de slachtoffers zijn van discriminaties om reden van hun etnische afkomst;*

Dat de verzoekers in deze zin de discriminaties waarvan zij de slachtoffers waren verhaalden;

Dat deze discriminatie, in casu, meerbepaald uit het gebrek aan toegang tot medische zorgen van goede kwaliteit blijkt;

Dat niemand het kan betwisten dat dergelijke discriminaties om reden van de etnische afkomst in het toepassingskader van de Vluchtelingenconventie d.d. 1951 vallen;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet:

“Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kan maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land...””.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 51 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Zo verwijzen de bestreden beslissingen naar artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet en motiveren zij dat Kosovo als veilig land van herkomst wordt beschouwd en dat de door de verzoekende partijen aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partijen een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partijen dat zij nooit problemen gekend hebben noch met hun autoriteiten, noch met medeburgers en dat wat betreft de aangehaalde medische problemen van hun zoon blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg in Kosovo.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissingen dat rekening werd gehouden met de feitelijke elementen die hun zaak kenmerken. De Raad ziet geenszins in hoe in casu sprake zou kunnen zijn van een stereotiepe motivering.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Verzoekende partijen betogen in essentie het slachtoffer geweest te zijn van discriminatie omwille van hun etnische afkomst. Deze discriminatie manifesteerde zich door het gebrek aan toegang tot medische zorgen van goede kwaliteit. Volgens de verzoekende partijen werd dit verkeerd beoordeeld door de verwerende partij.

2.6. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië”

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

2.7. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij uit een veilig land afkomstig zijn.

2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekende partijen hun verklaringen aangaande de aangehaalde medische problematiek van hun zoon. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaarden Kosovo verlaten te hebben *“om hun zoon te laten genezen omdat in KOS ze die ziekte die mijn zoon heeft niet genezen”*. Verzoekers stelden, dat op het ogenblik dat ze vaststelden dat hun zoon ziek was, ze naar dokters in Kosovo zijn gegaan en dat deze hen vertelden dat ze beter naar Europa konden gaan om hun zoon beter te laten worden. Wanneer ze geconfronteerd worden met de vraag of deze dokters hen vertelden dat de ziekte van hun zoon – autisme – in Europa geneesbaar is, stelt verzoekster dat ze vertelden dat autisme geneesbaar is en het beter is dat hun zoon in het buitenland geneest. Tevens blijkt uit verzoeksters verklaringen dat hun zoon in Kosovo medicatie kreeg. Voorts verklaarden verzoekers nooit problemen gehad te hebben met de Kosovaarse autoriteiten of burgers en niets te vrezen bij terugkeer. Gelet op de voormelde verklaringen van verzoekers waaruit blijkt dat zij enkel naar België gekomen zijn om een medische behandeling te krijgen voor hun zoon, dit terwijl uit hun verklaringen geenszins blijkt dat zij in Kosovo verstoken zijn gebleven van medische behandeling omwille van hun etnische afkomst – in tegenstelling tot wat zij thans trachten voor te houden in het verzoekschrift blijkt uit hun verklaringen dat hun zoon wel degelijk medische behandeling kreeg in Kosovo – is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk besluit dat: *“Wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.*

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, noch met uw medeburgers (gehoor CGVS, p.3). U haalde uitsluitend medische redenen aan als reden om in België asiel te vragen. Zo stelde u dat uw zoon, Blendi, sinds enkele jaren een mentale aandoening heeft (gehoor CGVS, p.3,4). U besloot naar België te komen in de hoop een behandeling te krijgen voor uw zoon. Medische problemen ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat jullie in Kosovo wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg (CGVS, p. 3).”

2.9. Daargelaten de vraag of de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève rechtstreeks kan worden aangevoerd, omdat de bestreden beslissing een beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvraag betreft op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, blijkt uit voorgaande bespreking dat de commissaris-generaal in redelijkheid tot het besluit is gekomen dat de asielaanvraag van verzoekers niet in overweging kan worden genomen.

2.10. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissingen op een onzorgvuldige wijze heeft genomen. Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor.

2.11. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend en dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER